

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

HOME PREVISOR

—No extranyeu que os ho fassi firmar en blanc. Coneix el pinyó y sé que es l'únic sistema d'arrencarvos de la menjadora quan tinguéu de fer lloch a un altre afamat

LISTA DE LA BOGADERA

La nota de la setmana es un sol més sostingut que la suspensió de garantias.

Efecte d'aquet sol es la calor que'ns ofega, y efecte d'aquesta calor es la puja del termómetro y efecte de la puja del termómetro aquet reguitzell de crims que en pòchs dias s'han registrat a Barcelona.

No hi há com el caldejament de las sanchs pera encendre la susceptibilitat humana y estimular els instints belicosos. Al hivern un rebrá un insult y's quedarà tan *fresch* com el temps, y fins en cas de que la ofensa li arribi més enllá del coll, tinguin per segur de que no l'ha de contestar ab un tret de revólver per mandra de treure las mans del caliu de la butxaca.

Ara al istiu es diferent, y fins hi há individuu que no tenint major motiu d'agravi's dedica a buscar a n'algun maco que li busqui las pessigollas pera tenir ocasió d'esbrayar en ell l'excés de calórich del líquid sanguini, y si no'l troba ha de consolar-se ab el modest reventament d'aquell vigilant que l'altre dia va anar a casa ab la sana intenció de mesurarne unas quantas a la dona, y no trobantla al pis va ferlas pagar als mobles, que varen quedar-se en situació de ser venuts a pes de llenya.

Una de las cosas que resisteix menos la influencia del istiu, es l'honor, materia que's quintassencia a las altras temperaturas.

Aquesta circumstancia explica que uns regidors tant homes de sa casa com en Mans y en Baxó, l'altre dia, sentint-se esperonats pel fibró de la *matoneria*, intencessin fer us d'uns arguments dialéctichs que no podian constar en l'acta de la sessió que s'estava celebrant a Cala Ciutat.

Segons diu un periodista, a proposició d'altres regidors, els dos rivals varen concentrar els bríos respectius pera ferne solemne esbravada pera las festas de la Mercé, com un de tants námcros del programa, que'ls barcelonins podran disfrutar ab el pago de la corresponent entrada, poguenthi fer travessas.

Enguany la calor es tan extraordinaria, que no han sigut sols els habitants de Barcelona els qui han experimentat la necessitat d'apaivagarla ab el clássich procediment dels banys, sinó que'ls mateixos monuments y punts de la ciutat no s'han pogut estar d'anarse a remullar a la Mar Vella. Aixís veyém, en els tramvias que fan cap a la Barceloneta, lletreros tan curiosos com els següents: "Gracia á los baños" (*jole ya!*); "Plaza de Cataluña á los baños" (Ja li convé); "Arco de Triunfo á los baños" etc., etc.

Conseqüencia de la calor es també el marasme que s'observa a Barcelona en tots els ordres de l'activitat, especialment de la política; conseqüencia de la calor, que dilata'ls cossos, ha sigut el fet de que, aixamplant-se'l coll del pot que tanca als regidors embotellats, saltés el tap y conseguís escapáren en Fabra Sensesma, que es el que'n tenia més ganas, y conseqüencia de la calor, en fi, es la insustancialitat de la meva xerrameca, que no més pot ser compensada ab las pocas ganas que vostés tindran de llegir, lo *cual* que es una altra de las conseqüencias de la calor.

Divendres várem redactar la següent *mossegada* pera publicar-la en la secció corresponent d'aquet número.

"Y vamos anduviedo.

"No fa gaire que's va prohibir a la Associació Catalanista del Poble Sec donar una conferencia sobre folk-lore perque al Govern civil no sabian qué significava la *palabreja* y temian que pogués ser atentatoria a la unitat de la patria.

"Ara darrerament s'ha prohibit a l'Associació democrática catalanista "Lo Somatent" donar una lectura pública de "L'Atlántida," perque en aquell centre desconeixen l'obra, y per lo tant, no poden saber si hi há res subversiu.

"Deixant de banda el poch favor que fa a la cultura de qualsevulga espanyol que representi alguna cosa, aixó de no haver llegit l'imortal poema que'ls castellans han reputat com a joia de la literatura *nacional*, única en el seu género, resulta senzillament irrisoria aquesta por de que pugui contenir frases o conceptes ilegals.

"Una de tres: o sobra la prohibició de la lectura, o sobran la creu de don Alfons XII concedida a Mossen Cinto y las representacions del Rey, de la Reyna y del Govern que varen assistir al enterro d'un poeta quins sentiments d'amor a la unitat espanyola's posan en dupte, o sobra qui hagi donat l'ordre de suspensió de la projectada lectura."

Aixó, com hem dit, va ser divendres.

Dissapte várem tenir sobre'l particular altras noticias y la *mossegada* va quedar redactada en aquets nous termes:

"Després d'haverse negat permís a l'Associació democrática catalanista "Lo Somatent" pera donar una lectura pública del grandió poema de Mossen Cinto Verdguer "L'Atlántida", l'autoritat ha concedit l'autorizació solicitada, no sabém si previa lectura de l'obra de referencia, condició que s'havia exigit pera la celebració de l'acte.

"Si ha sigut aixís, hem de celebrar la censura de que ha sigut obgete'l poema del gran épich catalá, donchs ens ha posat de manifest un nou mérit del mateix: el de no contenir cap concepte atentatori a l'unitat de la patria, de manera que's pot llegir ab tota tranquil·litat y sense perill de pecar".

Aixó com hem dit, va ser dissapte.

Diuenhe varem tenir novas més frescas per conducte del *Ciero*, el qui en un solt ofició deya lo següent:

"El señor gobernador civil nos ha manifestado que no es cierto lo que ha dicho un periódico respecto de haber sido suspendida una reunión de la sociedad catalanista "Lo Somatent", en la que habia de darse lectura del hermoso poema *L'Atlántida*, del insigne Verdguer.

"Asegura el señor Manzano que no ha ordenado dicha suspensión ni pidió tampoco que le fuese remitido el indicado poema".

Peró quan ja anava a modificar un altre cop la *mossegada* y a deixar per lo tant inutilizadas las altras ens varem dir: "Ja que aquesta setmana no ha sigut abundosa d'assumptos de gran importancia y'ns veurém en un gran compromís pera omplir el minimum reglamentari de dos columnas de *Lista de la bogadera*, vels-hi aquí un gran sistema pera sortirnos del pas tot fent aprofitable el nostré treball d'abans, que hauria resultat d'altra manera del tot malaguanyat:

publiquém totas las fases que ha sofert la *mossegada* primitiva (*grave, de pronóstico reservado y leve*) y al mateix temps els nostres llegidors podrán tenir un exemple práctic del *transformismo de una versión a través de los tiempos*.

De modo y de manera que sense perjudici de que s'hagin enterat dels prolegómens d'aquet cas curiosíssim de metamórfosis periodística, y tenint a la vista la versió del *Ciero* que qualsevol diria que es el *Roma locuta* de la qüestió, la *mossegada* de referencia queda definitivament concebuda en els següents termes:

"Diu el Diari den Mencheta:

(Aquí lo que diu)

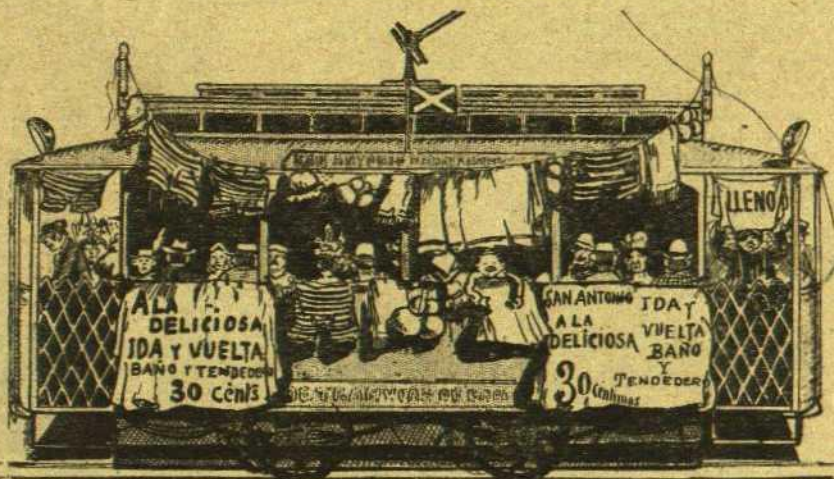
El *Ciero* ab l'afany de fer quedar bé al senyor Governador, l'exposa, ab la forma de reducció del solt de

un exemplar de *L'Atlántida*, però de que un altre'l va demanar ho prova la expressió ans esmentada del oficial, y que l'acte havia sigut sospés ho demostra un plech *urgente* del Govern civil rebut a "Lo Somatent" dissapte al vespre, firmat segons sembla pel mateix oficial que va rebre la sollicitut, en el que's manifesta que al denegar el consentiment s'havia sofert una equivocació, donchs en el primer moment va suposar-se que's tractava d'una vetllada literaria qualsevol y no de la lectura d'una obra de Mossen Verdaguer, per quin motiu *se apresuraba* a concedir el permís sollicitat".

Suposém que al senyor Governador li estarà bé aixís, y si no, estém disposats a rectificar novament porque ja hi estém posats y no'ns vindrà pas d'un tanto.

LLEIXIU

NOVETATS TRANVIARIAS

Ara l'Inglés dels tranvías
ha posat la moda nova:

trenta céntims *Ida y Vuelta*,
Bany y l'aixugan la roba.

referencia, a una contradicció en la que el senyor Manzano segurament no ha incorregut.

Lo que deu voler dir el *Ciero*, y es realment lo que li deuria dir el Governador, es que *ell* (el governador) no la va donar l'ordre de suspensió.

Y, efectivament, es aixís. Però aixó no significa que no hi hagués — y aquest tal va ser l'oficial del negociat corresponent — qui al serli presentada l'instancia corresponent, manifestés al portador que no podia concedirli l'autorització sense llegir l'obra pera quina lectura pública's demanava permís.

El sollicitant va fer observar al oficial que's tractava d'un poema de Mossen Verdaguer que portava vinticinch anys de publicació, a lo que va respondre l'altre que *ellos no tenían obligación de leer todas las obras literarias*.

Aquet concepte de ser *personalment* el senyor Manzano extrany a tot lo succeït ho especifica millor el *Ciero* en el darrer paragraf del solt de referencia. Realment ni *ell* (el Governador) va ordenar la suspensió, ni *ell* (el Governador) va demanar que li fos remés

PASSEM COMPTES

Vinguim aquí, senyor Fabra, que desde dijous passat tant a vosté com als comptes no me'ls puch treure del cap. Vinguim aquí, que ja es hora de dirli lo que fa el cas y de que posém en solfa els comptes que ha presentat. ¡Ahont va ab TRETZE HORAS de co'xel? Que's pensa que som tan *paus* y tan tanasis per creure que existeixi un sol mortal capás d'estarse TRETZE HORAS enquistat o encaixonat dintre d'un cotxe de plassa, sense sortirne malalt? Hi ha coses que poden creures porque poden ser vritat, pro aquesta es de las groixudas y no'ns l'havém de empassar. ¿Que no ho veu que no es possible que hi hagi cap animal que pugui estarse mitg día dant voltas per la Ciutat?

MONUMENTS

Y que consti, senyor Fabra,
 que ara parlo pels cavalls.
 Jo comprench que hi hagi un home,
 o un Regidor, que es igual,
 que cobri *cinch mil pessetas*
 per negocis *especials*,
 perquè tothom té de viure
 y deu procurar menjar,
 pro al menos que aquestas cosas
 es *practiquin* de amagat
 y guardant las bonas formas,
 que aixó no costa pas tant.
 A mi lo que més m'empipa
 es que's diguin disbarats
 y que vulguin que un se'ls cregui
 com a cosa natural.
 ¡Tenir mitg dia de passo
 un vehícol ocupat
 per recorre'l seu districte!
 home, aixó es horripilant.
 Es coneix que'ls seus dominis
 en deuen ser molt de llarchs.
 Lo que es a vosté, si'l deixan,
 el millor dia ens dirá,
 ab aquell aplom que gasta,
 que en Junoy s'ha tornat blanch.
 Veu, ab els comptes den Coria
 com més días van passant
 m'hi vaig trobant més conforme.
 Serán molt *exagerats*,
 pro al menos no'm cap dubte
 de que va dir la vritat
 respecte a lo dels mil puros
 y m'atreveixo a jurar
 que aquell miler de cigarros
 ja deu estar tan *fumat*
 com las ulleras que porta,
 perquè en Coria es incapás
 de *di* una cosa per altra
 en materia de fumar.
 Lo que es que, pobre home, al *ferla*,
 s'acostuma a equivocar.
 Pro vosté com que's refia
 de que parla ab cataláns,
 y com que las sevas boñas
 las etziba en castellá,
 las aboca a lo andalusa,
 sense i no ni pietat.
 Donchs no senyor; té d'entendre
 que som prou espavilats
 per veure que'ns ensarrona,
 y no ho hem de tolerar.
 Si jo estés vintiquatre horas
 al puesto del senyó Amat
 potsé hi posaria coto
 a tots aquestos desmans.
 Si senyor; decretaria
 que a cárrech de la Ciutat
 hi anirá no més el cotxe,
 pro que cotxero y cavalls
 cada hu deurá pagársels
 dels fondos particulars,
 y el que no pugui, que s'ui
 y que fassi com jo faig;
 que vagi a peu o ab tramvia,
 m'es complertament igual.
 Lo que vull es que s'acabi
 aquest us desenfrenat
 que alguns regidors *modelos*,
 y vosté deu sé un de tants,
 están fent ja fa molts días
 dels cotxes municipals.
 Vosté dirá:—*Aixó es el premi*
 ab que'm veig recompensat
 en pago dels meus *afans*?—
 Senyor Fabra, parlem clar.
 A n'aquí qui més qui menos
 per més que estigui escamat
 no es fácil que ho posi en dubte
 tot aixó dels seus *afans*...
 Pro veurá; ab una paraula...
 (no sé si'm sabré explicar)...
 Ja ho compreném que s'*afana*;
 y d'aixó ens estém queixant.

K. O. K.

Are aneu a enlevinar quin deu ser el de Colón.

L'arrós del senyor Jaume

El senyor Jaume, presentantse tot suat al menjador, portant triomfalment la fumejant cassola del arrós:— Arriba, senyors, a taula tothom. A veure, feume un xich de lloch per la cassola. Arreconi una mica aquella copa, senyora Rosa, si es servida. Ah ja, ja, molt bé. ¿Ahont diantre es la dona?

La senyora Rosa:—Ara mateix corria per aquí. Deu estar enfeinada; en días de sant ja se sab.

El nebot del senyor Jaume:—El qui'l celebra bé'l seu sant es l'oncle. ¡Es fa un fart de treballar a la cuina cada any!

El senyor Jaume:—Aixó per mi es una gran diversió.

y allí, no sé com se las compón: el cas es que menjém un arrós que un sen llepa'ls bigotis. Ja ho veurá, senyor Tomás, vosté que no l'ha tastat may.

El senyor Tomás, tot lligantse'l toballó al clatell y donant una llambregada pel voltant del plat per assegurar-se que la forquilla y ganivet ocupan el seu lloch y'l pa també:—La veritat es que ja tinch ganas de clavarhi forquillada pera poguer donarhi la culle-rada. ¡Quina oloreta! ¿A que va que tots están conformes en que es millor aquesta que la del sabó dels Principes del Congre? ¡ja, ja, ja!

El senyor Jaume:—Vosté, senyor Tomás, sempre está de bon humor.

El senyor Tomás:—En puch tenir molt de bon humor, però encara no'n tinch tant com vosté.

INVENT MARAVELLÓS

Nou sistema hidroterápich
per combatre la calor

que oferim de bona gana
a tots els nostres lectors.

El nebot:—La veritat es que'n sab de fer l'arrós.

El senyor Jaume:—Y no es pas per la práctica que hi puga tenir, ja que no'l faig més que un cop al any: el día del meu sant.

Una convidada:—¿No més?

El senyor Jaume:—No més. Es una costum que tinch d'ensá que vareig obrir la botiga de tocinaire, fa trenta anys.

La senyora Rosa:—¿Ja fa trenta anys? Sembla que era ahir.

El senyor Jaume:—Trenta anys, trenta anys que tracto ab porchs y trenta anys que per Sant Jaume surt a n'aquesta taula'l célebre arrós de la meva invenció. Fins han vingut cuiners a ferme preguntes de cóm el faig, però jo no he volgut vendre may el secret a ningú.

El nebot:—Es tanca cada any mitg dematí a la cuina

El senyor Jaume:—¿Y aixó?

El senyor Tomás:—¿Que's creu que sen necessita poch per acalorar-se d'aquesta manera a la cuina?

El nebot:—¿No'ls hi sembla, senyors, que podríam comensar?

El senyor Jaume:—Ja conech que treginas carpanta.

El nebot:—Home, Deu n'hi doret.

El senyor Jaume:—Donchs somhi. ¿Vol fer el favor del plat, senyora Rosa?

La senyora Rosa:—Tingui, si es servit.

El senyor Jaume:—¡Miréu que desgranat y quin color té!

La senyora Rosa:—Prou, prou, senyor Jaume, no fassi disbarats.

El senyor Jaume:—¡Uy! que aviat s'espanta vosté.

El fill del senyor Tomás, noyet d'uns set anys:— ¡Ara jo! ¡ara jo!

El senyor Tomás:—Que callém, Tomaset, y cuidado, que em sabria molt greu que durant el dinar hagués de deixar la forquilla pera donarte una castanya.

El senyor Jaume, tot agafant el plat del senyor Tomás:—No s'enfadi, home.

El senyor Tomás:—Es que no's pot anar en lloch ab quitxalla.

El senyor Jaume:—¿Li agrada trobarhi entrebanchs al arròs?

El senyor Tomás:—Home, m'agradan molt més al arròs que pel carrer.

El senyor Jaume:—Donchs ja ho veurà quinas ensopegadas. (Dirigintse al nebot): Ara tu, bona pesa, porta'l plat.

El nebot:—Tingui, oncle, y ara recordis que no m'agrada'l pebrí.

El senyor Jaume:—Sempre has de ser llepa-fils.

El nebot, dirigintse als demés convidats:—Es que no'm proba, ¿ho saben? Y els de lata encara menos.

El senyor Jaume:—Sobre tot si son de la grossaria d'aquells que't va donar l'altre dia aquella modisteta que volías acompanyar. ¡Ja, ja!

La concurrència comensa a riure y'l nebot del senyor Jaume fa un moviment de contrarietat de quinas resultas vessa una copa de vi sobre las estoballas.

El senyor Tomás:—¡Vatú l'olla!

Varis convidats:—¡Es sort! ¡es sort!

El senyor Jaume:—Sí, es sort, es sort. Es sort pel

ESCENAS DEL NATURAL

Es una gran ventallja la que te semblant modo de regar: de pots no'n queda ni una trista volva, pro ni un pas pot donarse de tant fanch.

taberner y la bogadera. (Apart) ¿Qué redimontri deu fer la dona? Apostaria qualsevol cosa que s'está fent la troileta.

(L'anfitrió continúa servint als seus convidats el tradicional arròs, y algú d'ells, donant proves de tenir una mica rovelladas las llissóns de l'«Urbanidad», comensa a «embestirlo» de mala manera, sense esperar a que tothom estiga servit y sobretot faltant encara a taula la mestressa de la casa). Per fi aquesta arriba tota empolvada.

La senyora del senyor Jaume:—Sí que está adelantada la cosa.

El senyor Jaume:—Mira si ho está, que si trigas un rich més ja no'n trobas.

La senyora del senyor Jaume, fixantse en la cassola y obrint uns ulls com unas taronjas:—¡Espérense un moment, senyors; no menjin arròs! (El senyor Tomás s'ennuega ab tota una forquillada que n'estava saborejant) ¿D'hont has tret aquesta cassola, Jaume?

El senyor Jaume, ab un plat ple d'arròs a la mà esquerra y la cullera de pendre a la dreta:—Com que la que hi há al armari de la cuina m'ha semblat xica y he trobat aquesta, que es més grar, a 'a carbonera... però no s'espantin que ja hi he passat aigua.

La senyora del senyor Jaume:—¡De graciati! ¡aquesta cassola no serveix per altra cosa que pera rentarshi'ls peus la criada!

Tota la concurrència, fent ganyotas:—¡¡Ex!!

(El senyor Jaume es deixa caure de las mans la cullera y'l plat, que es fa en dotzenas de bocins, y deixantse anar desalentat en una cadira, exclama):—¡Y per aixó he passat quatre horas a la cuina!

El senyor Tomás (apart):—Ja's coneix que'l senyor Jaume fa trenta anys que tracta ab porchs.

ALEXANDRE FONT

FILOSOFÍA BARATA

—¡No hi te d'haver gana, si corra tanta mandral...

AL TRIUNFO DE MARQUINA

con motivo del éxito de su producción "EL PASTOR"

ODA

Serviles y corruptas cucarachas
de humillada cerviz y ojos rastreros,
galápagos inmundos y asquerosos
que pululáis las infectadas aguas
y los revueltos cienos;
murciélagos sombríos y alevosos
que comulgáis en las tupidas sombras
ante el ojo sangriento de la Luna
en su creciente estéril; negros buhos
de hipócritas y orgiásticos graznidos
que levantáis en la ruina eterna
del templo destruido de los hombres
el selvático grito de la Muerte
y el feroz llamamiento de la tumba;
escarabajos ciegos; moscardones
estériles, sedientos de carnaza;
emanaciones de los hombres pobres

LA CALOR

El porter de casa a las 24 de la nit.

de espíritu y de alma, sin ideas,
sin valor y sin vista y sin oídos,
al grito eterno de la eterna lucha
entre el poder feroz y el Hombre-libre,
el Hombre de los Campos y las Selvas,
el del adusto hablar de los pastores
y el corazón gigante de los Montes,
viles detritus de la humana escoria,
viboras y vampiros, plaza, plaza
al nuevo Cantador, al nuevo Apóstol,
de la Fé fecundante de lo Nuevo,
y de la Redención de lo Caído...

Abrid calle, abrid calle
al Amigo del Pueblo,...
Plaza, plaza! Mirad, pobres pigmeos,
al coloso radiante de Belleza:
sus manos pulsan las doradas cuerdas
del arpa de lo Inmenso
arrancando sonidos victoriosos
lentos de Sol, de Fuego, Luz y Aire!
Plaza, plaza, pigmeos,
que pasa el elefantel...
Plaza! Plaza, detritus de la Carne,
viboras y vampiros! Plaza, plaza,
que el Hombre-Sol apareció en el Aire
y fecunda la Tierra con sus besos!

UN ADMIRADOR

No sé com s'ho pendrà Mossen Salvador Bové, però jo, si fos afectat en coses de filosofia y estés afiliat al lullisme, protestaria enèrgicament, donchs per mi el drama "Raimundo Lulio", estrenat per D. Emili Thuillier al Eldorado, no es del senyor Dicenta, sino d'algun tomista interessat en que l'escola lulliana vagi a menos. ¡Quina manera de tractarlo al pobre Doctor Arcangélich! ¡Y quina manera de falsificar l'història y la llegenda y tot! De Ramón Llull no'n sab el senyor Dicenta res més que lo que'n saben entre la criada de casa (que ha sentit explicar que un día va entrar a

cavall dintre l'iglesia pera seguir a una dama) y un amich meu, que ha hagut fums de que era mallorquí y de que la dama en qüestió, al veure que no se'l podfa treure del devant, va ensenyar-li el mal lleig que li havia gangrenat el pit. Lo que hi há es que'l meu amich, creyent de bona fé lo que un altre va dirli en bròma, es pensa que'l tal Llull, desesperat, va atracarse fins a las dents de sobressadas y va morir del enfi.

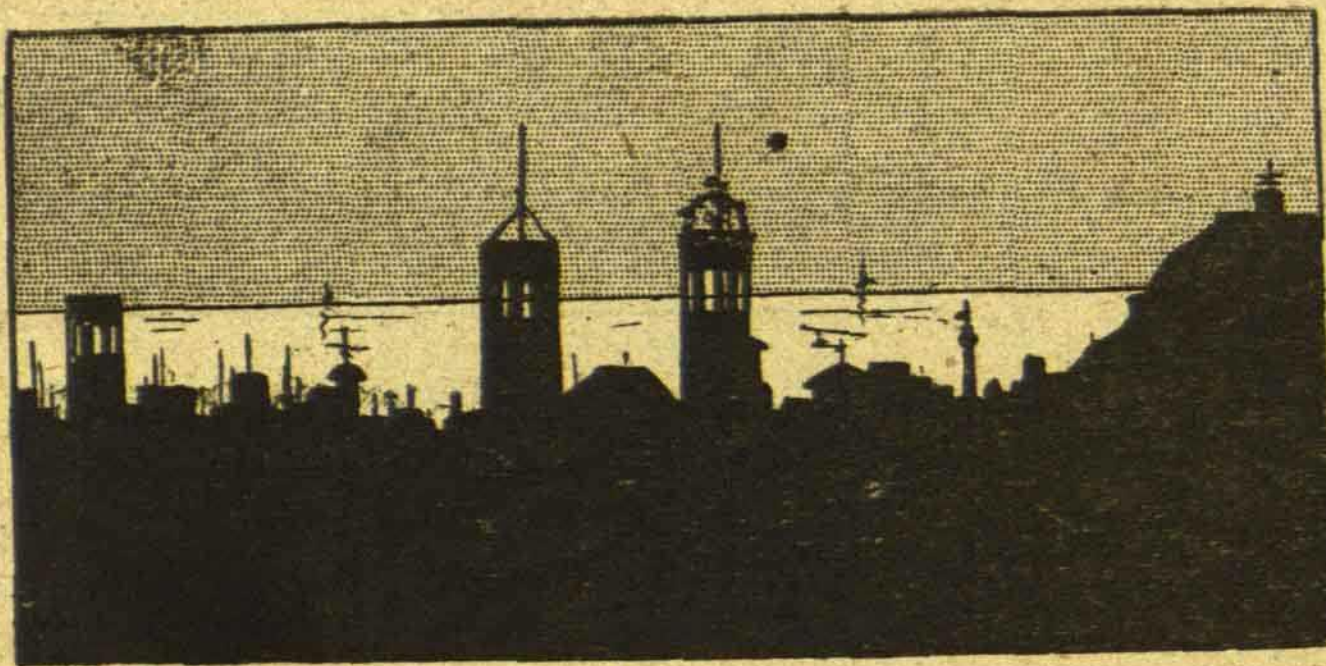
D'inexactituts groixudas com aquesta, n'hi há en l'obra del senyor Dicenta tantas com ne vulguin. Y la primera de totes es la de presentar a n'en Llull com un Tenorio ximplet, que s'alaba a dret y a tort de las sevas conquistas y que recita versos a qualse-

vol quídam que li toqui una mica'l botet. Ara, d'inexactituts petites, n'hi há a gavadals. Exemples: la dama del mal al pit, que era una dona casada, se presenta en l'obra com a donzella; en Llull passa per solter y no's veu en res de lo que diu y fá al home de talent, admirat per propis y extrany, quin nom havian d'immortalisar las sevas obras; l'acte d'entrar a cavall a l'iglesia, no'l realisa irreflexivament, sino ab premeditació y alevosia, pera quedar bé devant dels que l'han sentit com jurava que la dama seria suya delante de Palma entera...

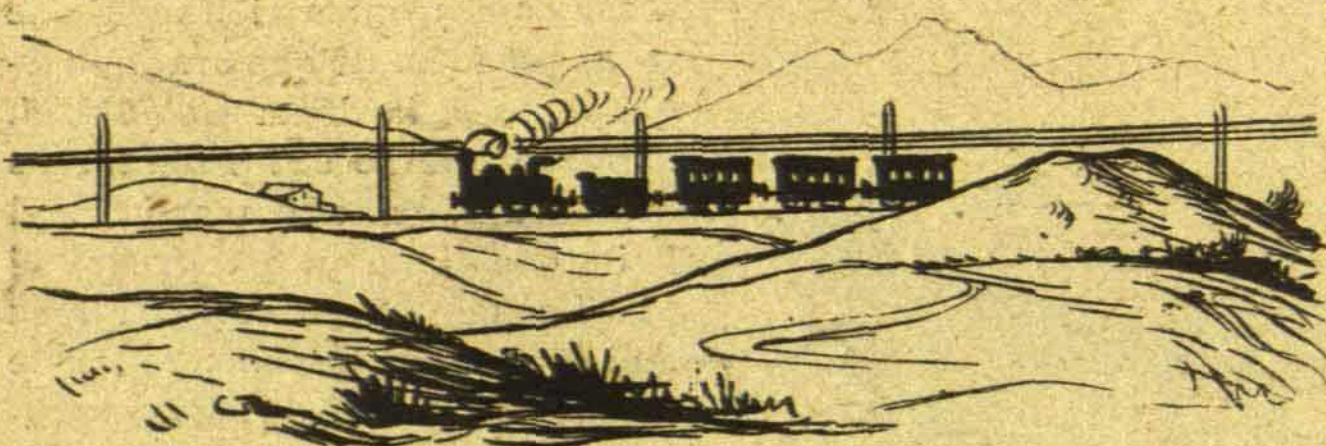
La presentació escénica va estar del tot a l'altura de l'obra. Tant en el decorat com en tot lo demés hi havia una confusió d'èpocas esparveradora. No més podfa anar la decoració de l'iglesia, feta pel senyor Urgellés. Els actors, a la mida del drama y de la presentació escénica. Sort que, a estonas, se sentfan els trossos de música que va posar en Gay a l'obra y que impedfan entendre lo que deyan.

Una observació: convindria que, si per casualitat es torna a posar "Raimundo Lulio", no's deixés al públich tantas estonas a las foscas, donchs podria ser que algun espectador, excitat per l'exemple, es prengüés ab qualsevol dama alguna familiaritat inoportuna.

Als demés teatres no hi ha hagut cap obra nova. Novetats sí que n'hi ha hagut. Del de idem se n'ha anat

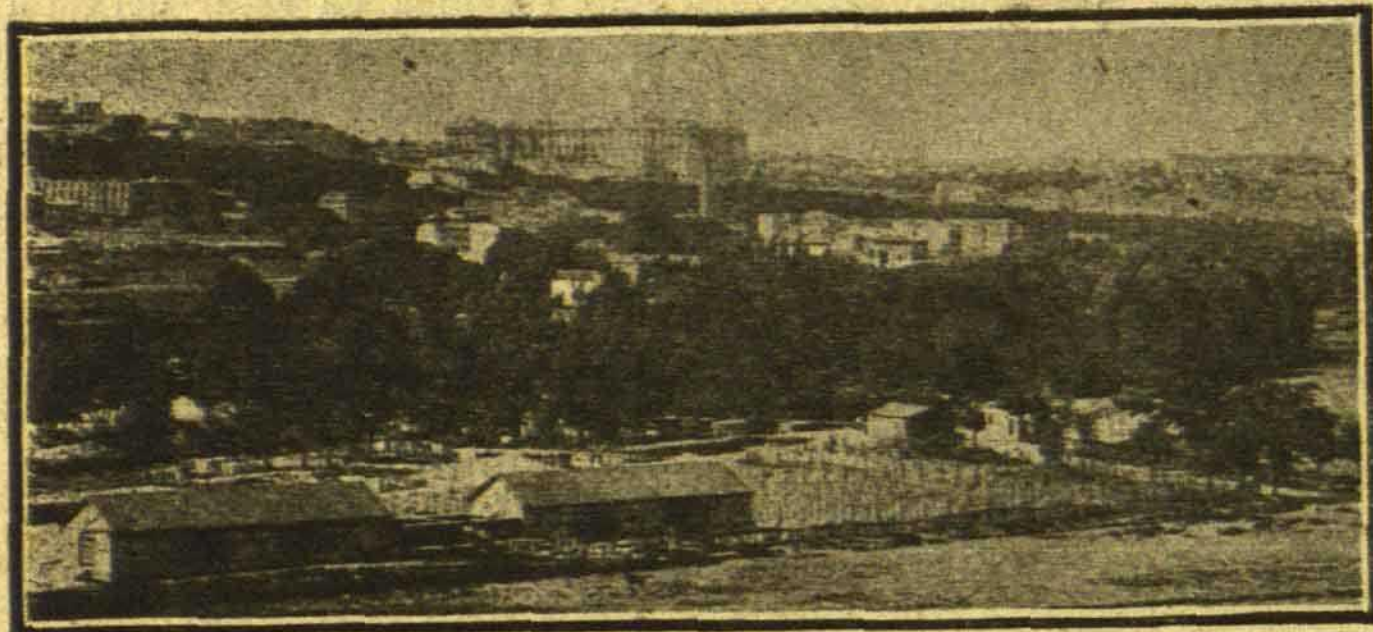
Vista de Barcelona a la nit d'arribarhi la Cecília.

El tren en que va anar a Madrit la Cecília

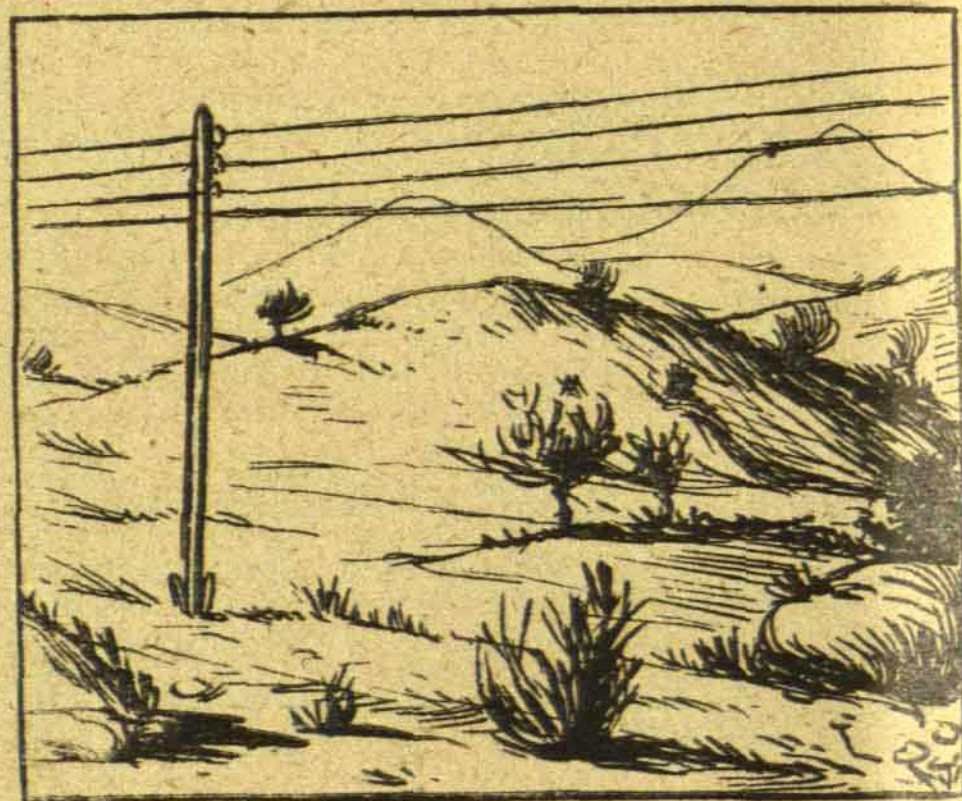
El telégrafo en el moment de transmetre'l parte de la captura de la Cecília. El número 1 indica'l fil transmissor del parte.

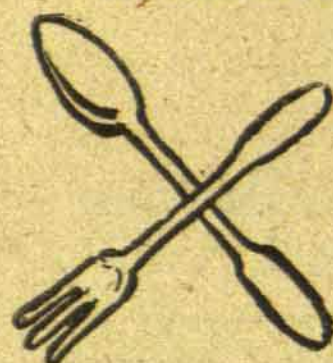
Aspecte de Madrit al arribarhi la Cecília.

El CRIMEN de la planxa

Impresions d'un que no va serhi

El Coll de Moncada abans de passarhi la Cecília.

Cobert ab que va menjar la Cecília a Puigcerdà.

Sortida del tren que conduía a la Cecília.

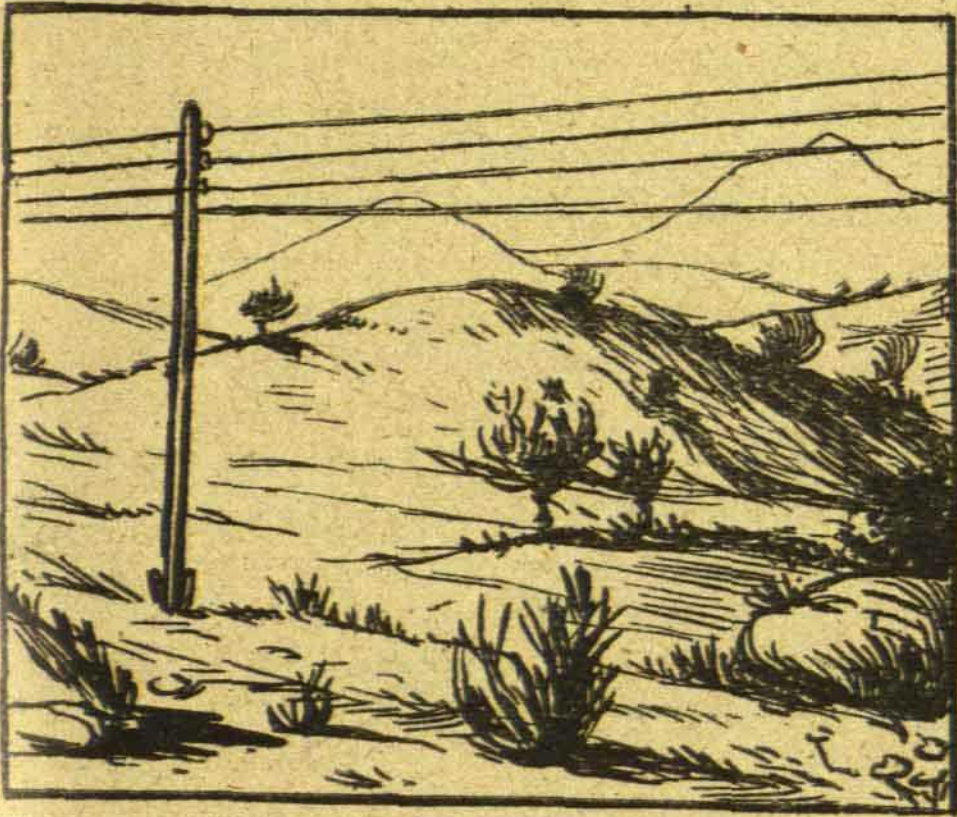
Objecte trobat al Coll de Moncada y que's creu que no perteneix a la Cecília.

Vista de Sant Julià de Vilatorrada

ó la planxa del CRIMEN

ii. (Informació sistema Esquella).

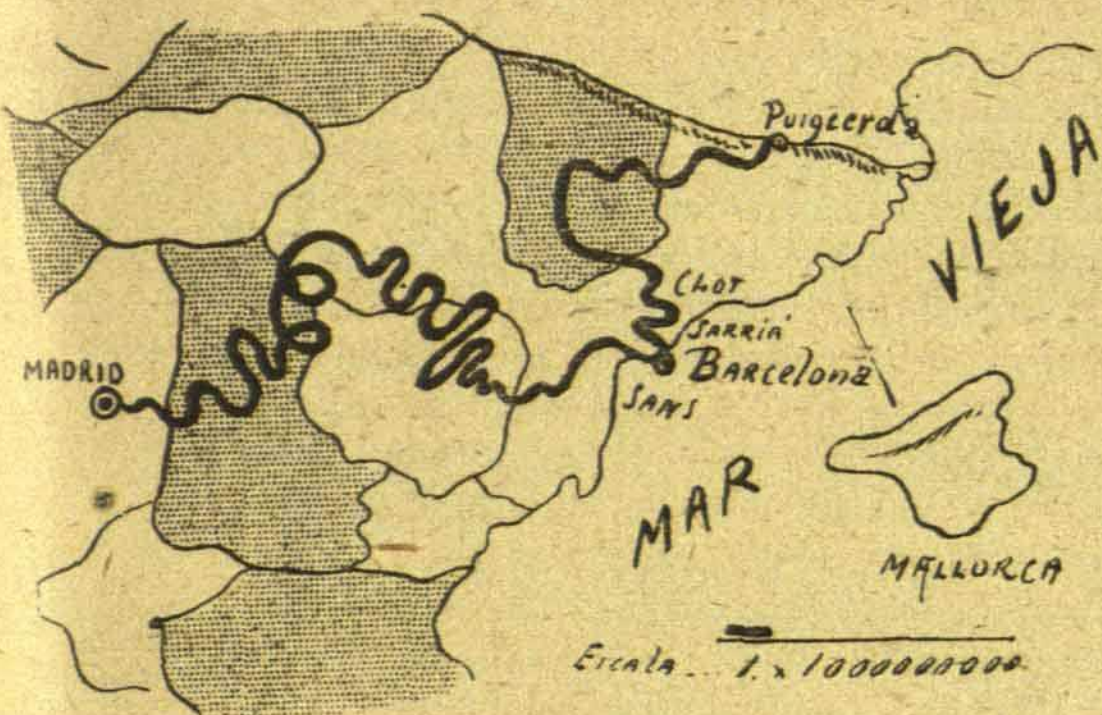
El Coll de Moncada després de passarhi la Cecilia.

La Cecilia custodiada pels Civils.

El vano de la Cecilia abans de taparli la cara, al taparli la cara y després de taparli la cara.

Itinerari seguit per la Cecilia de Madrit a Puigcerdá.

El tren dintre d'un túnel.

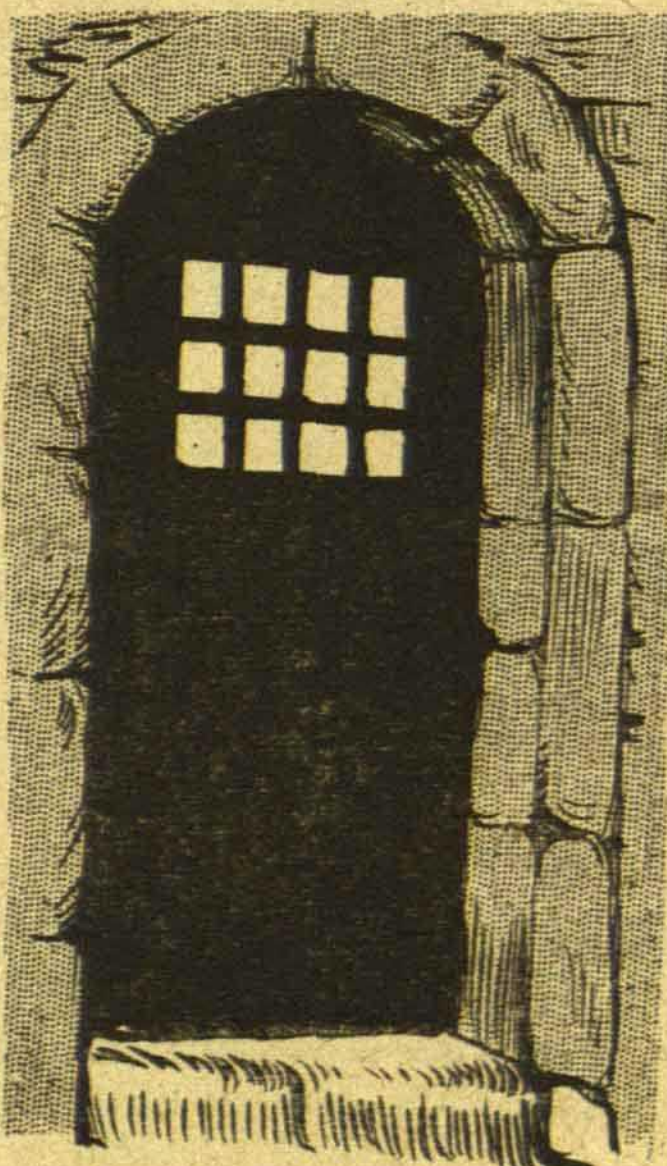
Continúa al mitg del túnel.

Segueix el tren dintre del tunel.

Vilatorrada al arribar la Cecilia a Puigcerdá.

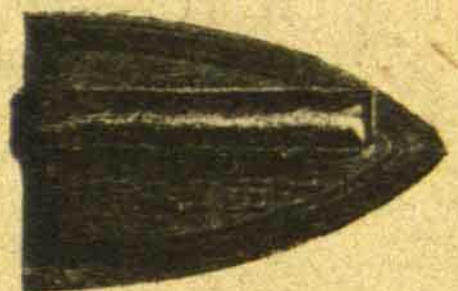
La Cecilia incomunicada.

La planxa de la Cecilia.

La que va fer L'Esquella.

La que fem nosaltres.

la Pino y ara hi fan "De la terra al Sol" els dissabtes y diumenges. Al Gran-via hi fan òpera bufa y drama bufo den Pey Ordeix y al Principal hi fan obras, com ne fan també a Novetats.

¡Y encara dirán que no hi há moviment escénich!

VIROLET

A LA RAMBLA

—¿Que va als banys? ¡Ay! Dispensí, em pensava que era un tranvía.

Delicadesas

L'altre dia va comparéixer a la nostra Redacció un senyor que digué ser el director de l'Academia Industrial de Cornellá, el qui va manifestarnos que's considerava injuriat per una *mossegada* que vàrem publicar en el nostre número anterior.

Com l'esmentat individu's va presentar a nosaltres ab la correcció més exquisida, y fins ens va fer avinent que contra nosaltres no hi anava res y que havíam pogut ser sorpresos en la nostra bona fe, no vàrem tenir inconvenient en donarli las explicacions del cas fentli avinent que'ls dats pera la *mossegada* de referencia els havíam rebut per correu, y que en la impossibilitat de confirmarlos o desmentirlos personalment, publicàram un sot donant compte de la seva visita y de las sevas manifestacions, ab las que tractava de desmentir algú dels extrems de la versió publicada.

El visitant ens va fer saber igualment que havia encarregat a un advocat que fes procedir contra l'ins-

pirador de la *mossegada*, aixís com que pensava publicar un remittit en alguns periódichs, justificantse, *sense insults ni paraulas groixudas contra ningú*.

Ara bé, *La Publicidad* del día 19, edició del matí, publica una carta d'aquet senyor en la que, deixant apart las relacions que tácitament ens atribueix ab el cacich de Cornellá, al qui suposa inspirador de la repetida *mossegada*, per més que no'l coneguém ni sabem ni volém saber qui es, se desfà en impropis contra'l nostre setmanari,—que no anomena perquè'ls de *La Perdida* li van prohibir—en termes que desdieu en de l'actitut que cara a cara va observar ab nosaltres y que fan que'ls que ara puguin donarse per injuriats siguém nosaltres y no ell.

Serveixi com a mostra el següent fragment extret de la esmentada carta:

"En un periódico semanal que con pretensiones de satírico se publica en Barcelona, he leído un suelto en el que de manera villana y jesuítica se me insulta.

"No me extraña el proceder de ese papelucho: ya desde que vió la luz pública, se entretiene en difamar á las personas honradas que no militan en esa *partida* ó partido que tiene por porta voz máximo en la prensa á la *Veu de Catalunya*."

Malgrat semblants grollerías que'l firmant de la carta no gosá a dir devant nostre, igual que ell desistim de portar l'assumpto als tribunals de justicia, encara que'ns considerém rellevats, en vista d'aixó, de donarli la satisfacció pública que li varem prometre ben espontàniament, en el sentit ja indicat.

Y ara, deixant de banda aquestas miseries, entrarem un xich al verdader fons de l'assumpto, o sigui al verdader concepte que va inspirar la nostra *mossegada*, que no era altre que'l de vetllar pels interessos de la instrucció y de la veritat científica, més que més, quan de las deficiencias de l'una y de las falsificacions de l'altre, ne podíam sortir perjudicats obrers.

En aquest sol y exclusiu concepte ¡Cu-Cut! va fer l'honor al director de la titulada Academia Industrial de Cornellá, d'ocuparse d'ell, donchs per lo que's refereix a la personalitat particular d'aquet subjecte ens té molt sense cuidado que sigui o deixi de ser.

El firmant de la carta inserta en *La Publicidad*, diu respecte d'aquet punt, que's va proposar al fundar la tal Academia "instruir á los honrados obreros de Cornellá, los cuales gracias á los caciques y clerigalla se hallan faltos en la actualidad de la más rudimentaria instrucción."

Molt noble, humanitaria y caritativa'ns sembla semblant empresa, si no hi vegessim en ella, no ja un medi indirecte de fer política personal, sinó a una persona que sen erigeix director per la seva pròpia virtut, sense las degudas aptituds d'inteligencia pera desempenyar aquet delicadíssim càrrech.

Créguins aquet senyor, entre la ignorancia en que están els obrers, sigui o no *gracias á los caciques y á la clerigalla*, y la petulancia ridícula de que'ls omplirían el cap absurdos científichs de la gruixaria que'ls hi ensenya el seu mestre, més val que's quedin com están, y aixís el día que vulguin o puguin instruirse de debó, el nou professor no tindrà, a més de la feina d'ensenyarlos, la de felshi olvidar lo que havíam après.

Las barrabassadas que'l director de l'Academia Industrial de Cornellá va abocar en la conferencia donada en el teatre "Iris" son tan evidents, que ni ell ens las va desmentir, y fins tractá d'escusarlas en

l'extrém que a continuació transcribim, extret també de la seva carta:

"En cuanto á lo que dice el cacique inspirador del suelto de referencia de que yo carezco de condiciones idóneas para dedicarme á la enseñanza, le manifestaré que nadie está obligado á enseñar más de lo que sabe..."

Verdaderament, y per aquet mateix motiu ningú l'obligava a parlar de la composició del aire atmosfèric, cosa que no sab, o sinó no hauria dit que un dels seus elements era'l CARBONO.

Y ara pera acabar, una observació: lo que diu de que'l periódich ahont el cacich de Cornellá (?) publiqui's seus solts anònims li servirà *para lo que se reserva*, es molt poch acadèmic y desdii per tots conceptes del director d'un establiment d'ensenyansa, encara que aixó ho deurá dir com a president del Comité de Fusió Republicana de Cornellá.

"¿Som o no som democràtics?" que fa dir en Santiago Rusiñol a un dels personatges de *Llibertat* quan se'l repta per la seva falta de modors.

Y consti que a la tal obra no li van escatimar l'elogi els amichs que té a *La Perdida* el director de l'Acadèmia Industrial de Cornellá.

Sens ha remés un exemplar d'un document que suscriuen els pares dels alumnes que cursen a las Escuelas Pías, en el que ls firmants protestan enèrgicament de las calumnias de que ha sigut objecte el P. Román.

Si ens es lícit donar el nostre parer, trobem malaguanyada la feina que s'han pres aquestos senyors. La importància de las acusacions está sempre en rahó directa de la del acusador y per lo tant en el present cas las personas de seny, *creyents* o *descregudas*, no n'haurán fet poch ni molt cabal.

Ara si'l seu intent ha sigut el de fer dragar fel a *La Perdida*, a *El Diluvio* y demés compares de la mateixa ganaderia, que deyan que als pares que tenian fills als Escolapis els hi faltava temps pera anarlos a treure, trobem la empresa poch caritativa, donchs prou pena tenen ab la planxa que s'han tirat, que s'ha de fer més famosa que aquella de que la Cecilia Aznar va valdres pera cometre'l crim del carrer de Fuencarral.

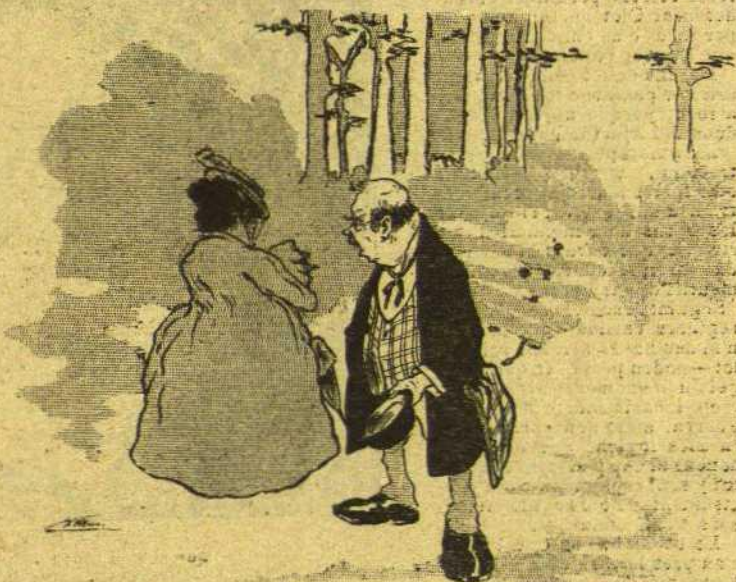
Ja'ns comensan a donar beligerancia.

El Diluvio ja anomena a ¡Cu-Cut! ab todas las sevas lletas y respectius punts d'admiració.

Veritat es que'ns diu *alcantarilla* de *La Veu*, però aquesta li perdonem per ser molt natural en el portaveu de las clavegueras que arren, ahont fiqui'l nas hi senti la mateixa fangum, donchs en realitat no se la treu may de la seva membrana pituitaria.

De tots modos consti que li agraphim l'atenció y que

VINT ANYS DESPRES

Ella, girant la vista a un altre cantó:— ¡Quí ho diria que aquet fos aquell!

Ell, no sabentseu avenir:— ¡Quí ho diria que aquesta fos aquélla!

desitgem que segueixi'l seu exemple aquell *Chirigotas* de *La Perdida* que no'ns anomena *para no hacernos el reclamo*.

El día que en Doys se digni escriure ¡Cu-Cut! no més una vegada, prometem dedicarli tot un número extraordinari y donarli un tant per cent del plus de venda que ns proporcioni la seva propaganda.

Alsa, home, que no li costará pas tant a vosté d'abrirr l'aigua.

—Diu un químic molt expert—
y ab ma paraula t'ho abono—
que en l'aire hi ha descobert
gran quantitat de *carbono*.
¿Que ten sembla, amich Climent?
—Home, que'm deixas parat;
si haig de dirtho francament
aquet gran descobriment
m'ha deixat *carbonisat*.

La Perdida ha descobert otro atropello clerical que refereix secament *tal como se denunció a los tribunales* pera que los "tartuffes" de la prensa no atribueixin las sevas manifestacions d'*espíritu sectario y cleró fobo*.

En honor de la veritat hem de dir que en aquet cas, y ara com ara, *La Perdida* ha complert la paraula donchs no ha fet sortir un sol terme del vocabulari pornogràfic del que tant abús ne va fer quan la qüestió del P. Román.

Per tot drap, en el cas d'ara, no més es permet la expressió d'*ultrajes* que, com se veu, no pot ser més *comedida*.

Bo es que aquets paperots vagin aprenent de decència, gràcias a las campanyas de la premsa que s'estima y no's vol embrutar ab semblants llescositats, siguin veritat o mentida.

A Olot no las tenen totas.

Ja, quan lo de la Martinica, varen dir els sabis que corrián perill tots els punts hont hi havia volcans, encara que fossin apagats.

Massa que'ls d'Olot ho han vist ¡massa! ¡massa!

Allí no hi tenen a n'en Doys el *pacífico* ni a n'en Lerroux el *tremebundo*; però hi tenen al célebre Deu, un

fenómeno de valor que durant la passada guerra carlina va ferse célebre per haver volgut defensar Olot de la carlinalla per medi d'un canó-xacolatera que'l va fer popular.

Donchs aquest célebre valent ara vol passarho tot a sanch y a foch, perquè alguns individus del Ajuntament d'aquella vila, guiats pel més il·loable sentit comú, y no volent perpetuar odís fraticidas, han votat contra una subvenció pera ajudar las obras d'un monument als cipayos que durant la carlinada varen ser enterrats al cementiri de las Presas.

Seguint l'exemple den Deu, els regidors carlins—que algú n'hi deu haver al municipi d'Olot—poden proposar que s'erigeixin monuments als seus correligionaris morts durant la guerra, ab lo qual foran encara més lògichs que en Deu, donchs al cap y al últim, aquest, tot y sent republicà tracta precisament d'honrar als defensors d'una monarquia.

Lo bo del cas es que l'home s'ha pres la cosa tant a la valenta, que fins volia días enrrera menjarse viu a un regidor. Sort que aquest duya barbas...

Sembla que tracta d'escabellar també a uns quants periodistas. ¡Ay quina por! Potser si que en lloch dels volcans apagats farà tot d'una erupció'l célebre Deu!

¡A veure si'l millor dia torna a treure'l canó-xacolatera!

—Tinch un dolor de caixa
que sembla que'm torno boig.
—¿Que has menjat dols?—No, he llegit
uns versos que ha fet en Doys.

No fa gaire que *La Esquella de la Gana* parlava d'un barco de 2,000 cavalls (1) com si no sapigués tot hom que'ls barcos se mideixen pel seu tonelatge.

Ab tot, com el disbarat de referència quedava coix, y no n'havia de tenir la exclusiva en P. del O. de dir ximpleries, l'A. March li ha buscat un *pendant* en l'article publicat en el número de la setmana anterior.

Diu aquest altre sabi parlant de las averias que solen succeir en els tranvías eléctrichs: "Ara" perquè s'ha incendiat la caixa d'un acumulador" (1).

En primer lloch las caixas d'acumuladors no poden incendiarse perquè están compostas de metalls y líquits que no son inflamables y, segonament, d'acumuladors no més ne portan els tranvías que van sense trolley.

Lo que en March vol dir son las caixas que contenen els fusibles de varis trossos de linia a fi y efecte d'evitar que quan passi una averia en una linia determinada no's paralisi'l moviment en las altrás. Al mateix temps serveixen de caixas d'alimentació, perquè a grans distancias de la fàbrica no hi hagi molta pèrdua de voltatge a la xarxa.

¿Ho tenen entés, sabís... a lo director de la Academia Industrial de Cornellá?

¡També té gracia aixó de que nosaltres que fem la causa del oscurantisme y que estém subvencionats pels jesuïtes, haguem de donar lliçons als apòstols del progrés que'ns volen deslliurar de las tenebras de la ignorancia y del endarreriment!

La Direcció general de Sanitat ha publicat una circular donant instruccions pera evitar els cassos d'insolació en temps de la sega.

Entre altrás n'hi figura una de tant curiosa com la que prescriu que'ls segadors desde las onze del matí a las tres de la tarde sen vagin a l'ombra.

Suposém que'l Dr. Pulido, director que es d'aquet

D'ISTIU

—Y donchs, Pere, ¿cóm s'explica
que sentiú tanta calor?

—¿No veu que tota la fresca
se la enduen els senyors?

ram, considerará excusat fer extensiva aquesta disposició a la provincia de Barcelona, perquè'ls nostres segadors ja fa temps que hi son a l'ombra y no d'onze a tres sinó durant totas las horas del día... y de la nit.

A Girona hi há una "Asociación Literaria", que després d'un passat esplendorós, ha vingut ara tan a menos, que ni tan sols troba personas de competencia reconeguda pera formar els jurats dels certámens que celebra. Per aixó dits jurats se compon d'il·lustres desconocidos.

Figureus cóm ha d'anar semblant "Asociación" que ja s'admeten al Certamen ofertas de premis tan estúpides com la següent:

"Un objeto artístico del ex-gobernador D. Fernando Soldevilla, al autor de la mejor composición en verso consonante con libertad de metro que no baje de sesenta versos ni exceda de ciento titulada "La Patria Española" y de la cual ha de presentar una versión en castellano y otra en catalán".

L'ofertor no demana cap versió en caló, que es el llenguatge de las casas de joch y altrás per l'istil. Y aixó que es tan espanyol com ho puguin ser el castellá y'l catalá. ¡Prou que ho sab el mateix ofertor del premi! Que's recordi de quan hi feya de Pons Pilat a la ciutat tres veces inmortal!

¡De qué fan governadors!

¡Com se coneix que a la famosa "Asociación literaria" ja no hi quedan literats que sen cuidin!

Sembla que la familia den Weyler, després d'haver fet el degut repós al chalet den Junoy de Puigcerdá, ha mitg perdut las ganas de llogarlo.

Segóns ens ha contat la cambra, no's pot aprofitar pels estadants que hi corren y pels munts d'engrut que hi há per tot arreu.

La senyora Marquesa diu que va exclamar: ¿Pero cómo es posible tanta miseria? ¿Vive acaso aquí vuestro CHIRIGOTAS?

EPÍGRAMA

Un amic meu me digué,
ensenyantme'l que menjava:
—Anti-Leruch, si ets servit,—
Y menjava una arengada.

UN OBRER

Nyigo-nyigo

Ja crech que'ls he dit alguna altra vegada que'l sol a casa hi entra un xich tart, no sols per la orientació del edifici, sinó perquè prenh la matinada.

No ho cregan ganduleria; son conveniencias podriam dirne d'ordre económic. Ans de las deu níngü m'ha fet may guanyar cap céntim, y a temps perdut no hi vuy afegir el gasto viciant al ventrell: *"el poco comer alarga la vida,"* deya un canonge parent de la familia, y aixís sens recansa puch suprimir l'esmorzar y evitar llamenquerías a l'hora de dinar.

Donch sí, una de las cosas que'm fan distreure de la costum son las *matinées* que de quan en quan proporcionan als aficionats el nostre *Orfeo Catalá*. El día abans no'm descuido pas de posar el despertador a l'hora, y a las nou ja'm tenen de peus a terra rentantme y pulintme per si alguna d'aquellas nenas em tira l'ull.

Y en Millet hi té trassa en agruparlas; totas las carnas que com un camp de rosellas s'estenen a banda y banda del mestre, son un esqué per fer badar, que... vaja, més val no parlarne. Ventura que quan cantan baixo la vista pera gaudir l'armonía de sas veus, sinó, que'n passaria de rato fent dibuixos...

En l'últim concert no vaig ser primerench d'entrada perquè pensava que la gent no hi aniria depressa. El programa deya: *Missa* de Victoria a sis veus, y naturalment, refiat que'l chor no eixiria fins a la segona part, era lògic el no rebre tantas espentas per seure, però'm vaig equivocar; per gracia del cafeter que'm proporcioná un tamboret vora las aforas no'm va tocar fer la gallina.

Donchs com deyam, la *Missa* va anar d'alló més bé; talment semblava que toquessim als capelláns ab casulla y tot, y aquet senyor Victoria ja'l poden felicitar de part meua. Es un home que promet, ¿que es gaíre jove? Vegin si li poden arrencar alguna altra cosa.

Peró, més cuidado, senyors de la Junta, en repassar els programas, que si hagués sigut al revés algú s'hauria pogut donar per enganyat; eran 160 las veus y no 6; un descuit de dos xifras es massa.

Temps passat en un concert hi vaig contar 70 executants y en els cartells de fora n'anunciavan 90. ¿V'ls vint que faltan? vaig preguntar a un de l'olla. Son a fumar, va contestarme; m's aquí, senyor Millet, ni aquesta escusa hi val.

L'enhorabona, mestre Nicolau, que vosté sempre se surt ab la seva: sent diumenge ens va fer menjar de peix; però de *Divendres Sants* com els seus, que'ns en portin sovint, encara que los Quaresma tot l'any.

Y aquella gentada que omplenava tot lo omplenable del teatre de Novetats va fer via a las bessas després d'haver escoltat tot aixó: *L'Emigrant*, *Entre flors y La Mort del Escold*, cantat y aplaudit com no s'acostuma, per quin motiu m'afanyo en felicitar al *Orfeo Catalá*, endressant un afectuós abrás a las individuos y una estreta de má a n'ells; ay, vuy dir al revés... es a dir... com vulguin, perquè no es de mala fe.

XIM-XIM

"Els Jocs Florals de Canprosa."—Comedia en un acte de Santiago Rusiñol.

No n'ha tingut prou encara en Rusiñol de haver fet representar la seva obra. Fins l'ha feta imprimir, estampantli al devant una mena d'aclaració que deixa ben a las foscas.

Lo primer que diu es que'l soroll mogut per la representació del seu desgraciat sainet el va sorprendre. Es natural: com que ab "¡Llibertat!" s'havia burlat de la colla de revolucionaris de pega a que pertanyen els seus amichs publicitaris Jordá y Costa, sense que aquets ho coneguessin, se creya que ab els catalanistas li passaria lo mateix... Donchs errada! Aixís com en Jordá y en Costa li varen alabar per ignorancia "¡Llibertat!" sense pensar ab que's tiravan ells mateixos terra als ulls, nosaltres no'ns várem voler empassar aquells "Jocs Florals de Canprosa". No'ns els várem voler empassar per dolents y per mal intencionats.

En la mateixa aclaració se queixa de que als Jocs Florals s'hi fassi politica. Com si de politica noble y elevada no se'n pugués fer per tot, y com si no fos politica lo que vol fer el mateix Rusiñol en "¡Llibertat!"

"¿han burlat en el teatre del poble grech, del poble romá, etc." Jiu en Rusiñol... ¿Quí era que se'n burla-

EL MATA-MUJERES

Es nano y va encarcarat y es un Tenorio bunyol que's creu ser molt avispat y'l té tothom per mussol. Va per tot, y es la joguina de las conquistas que fa, sab lo que es una gallina, parla fi y es castellá.

va? Eran homes com per exemple l'Aristófanes que, de tantas obras com té, no n'hi há potser una sola que no sigui política... ¿Y lo que's permet al teatre no s'ha de permetre en els Certàmens públics? ¿Y no es ben noble que's permeti, quan la política que's fassi en semblants llocs sigui una política nacional que encarni'l moviment reivindicador de tot un poble? ¿Es fer política l'enlairar la patria? Donchs per qué hi figura'l nom de Patria al lema dels Jochs Florals?

Vaja, don Santiago, tornissen al llit que lo que ha vist era la lluna. Y si un'altra vegada vol desagrarar als de *La Publicitat* de la planxa que'ls hi va fer fer quan varen alabarli "¡Lliberati!" fassiho en altra forma. Re'ordis que la fama que vosté ha adquirit li ve gairebé tota de las alabansas dels companys de causa de qui vosté tant se burla y que li han aplaudit tans cops aquelles tiradas llampants y buidas que constitueixen el major encant de las obras de vosté, incloent entre aquestas tants discursos com ha escrit sent president de altres tants Jochs florals de Canprosa.

"Ponnetlet íntim"—Poesias de Joan Trias y Fábregas.

Son las primeras poesias d'un jove que, si no s'espatlla, anirà lluny. ¿Qué vol dir que'l llibret que acaba de publicar sigui modest? El cas es que, entre las composicions que'l componen, se n'hi veuen algunas en las que s'hi sent bategar l'ànima d'un poeta. Lo que ha de fer ara l'autor es estudiar, estudiar y estudiar.

"Pirineu Català".—Guia itinerari del excursionista a Camprodon, per César August Torras.

Elegantment editat per la tipografia "L'Avenc", forma dita obra en sa edició complerta, un volum en octau de 643 pàgines, contenint 150 itineraris, 210 fotografats, si l'un bó, l'altre millor, 2 perfils de montanyas y 8 preciosos mapas a l'escala de 1:100,000, o siga de centímetre per kilòmetre, havent corregut a càrrech uns y altres de la casa Thomas.

Dita obra consta de 4 parts, que's venen en conjunt o per separat, tituladas: Comarcas de Camprodon.—Vall de Ribes.—Vallespir.—Valls Altes del Segre.

Als quins coneixin al senyor Torras, ja no caldrà dil·hi que dita guia es una obra sèria y digne de figurar al costat de las millors en son gènere publicadas al estranger, ahont la confecció d'aqueixas es cosa més fàcil per tractarse de comarcas molt llauradas pels *touristes* y en las quinas las serralladas més abruptes resultan, com si diguessim, *urbanisadas*, comparadas ab las nostras.

Suposantse situat a Camprodon y després de recorre en totes direccions sa comarca, irradiat el senyor Torras els seus itineraris a la Vall de Ribes, Valls del Conflent, Cerdanya, alt Llobregat y vessants superiors de l'esquerra del Fluvià, marcant las diferents rutas que hi menan, describint d'un modo magistral el terror, sos accidents y vessants, sa producció, minas, covas, fonts, monuments, etc., y fixant en sos mapas d'un modo definitiu, lo que no es petit mèrit, els limits naturals de moltas comarcas, ab una precisió que esbargirà certs dubtes.

Lo que més preu dona a l'obra del senyor Torras es la sinceritat ab que ha sigut feta. Aquells 150 itineraris ell els ha recorregut tots y alguns moltes vegades,

sent el present llibre el fruit de 30 anys d'estudis fets sobre'l terreny. ¡La vida d'un home... no jugador!

En resúm: *Pirineu Català* es d'aquelles obras que honran a son autor, a la casa que las edita y a la regió que las veu néixer.

MENO

MACOS Y MICOS

MACOS: *Cisquet de la Rita*; B. D.; L. M.; A. S. P.; *Cargoll*.

MICOS: P. y G.; *Un porter*; J. V. F.; *Un català d'Ausona*; *Acit Lactich*; *Llundich*; M. G.; *Pardal*; J. M.

J. B.: Gracias, però no'ns es possible publicarho perquè la secció de *Delicadesas* ha de versar sempre sobre fets concrets.—J. M.: R.: Som exa tament del seu mateix parer, y si'ns ha escapat alguna cosa que pugui semblar parcial en aquest assumpte, cregui que no ha sigut el nostre intent significarnos en determinat sentit. De tots modos, grans mercès per la seva atenta observació.—F. G.: El *xistu* del dibuix es graciós, però la execució deixa forsa que desitjar.—A. G. F.: Anirà l'un y l'altre.—P. T. P.: Hem manifestat diferents vegades que no podem admetre *Matemáticas* fins que'ns haguem desmpelegat de tot el gabadal que'a tenim en cartera.—*Un del Ateneu*: I hem idem.—*Un soci del Ateneu de Sans*: De lo que vosté'ns denuncia ja'ns en hem fet resó.—R. F.: El seu dibuix sens ha *traspapelat*, lo que sol passarnos ab lo que no va.—R. S. P.: Se tindran presents els redolins quan ens decidim a fer l'auca d'aquet personatge.—*Un catalanista*: No es a nosaltres a qui'ns ho ha de dir aixó.—*Cirineu*: Es inoportú perquè... ja está destapat.—*Pere Pau*: Envihi lo que bé li sembli, que si'ns agrada ho publicarem.—*Joan Cisquet*: Gracias, però no podem ocupar espai en cosas de recurs.—*Puput*: Si no hi té inconvenient anirém publicant els *Esquixos* intercalats en la secció de *mossegadas*.

XARADAS

La primera es per pescar,
la segona espanta als nias,
la tercera es per las noyas
per enamorar als fadrins.

J. M. T.

Consonant es la primera
y repetida la dos,
y'l total un setmanari...
molt graciós.

RIGOBERT D'AYARZ

ACENTÍGRADO

El tot gros que tinch a casa
may havia anat tan mal,
y per por que me l'espatllin
no'l porto a casa'l total.

PA-PI-TU TRAUS

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 29

LOGOGRAF NUMÉRICH.—*Pilar*.

TERS DE SILABAS.—*Sémola, Mónica, Lacayo*.

IMPRENTA DE MARIÁN GALVE, AVINÓ, 18

EL «LLEIXIU FÉNIX»

(PRIVILEGIAT)

— es el millor del mon —

TOT HO NETEJA Y ES VEN PER TOT ARREU

Fabricants y venedors al engrés

JOVÉ Y BLANCH

Magatzemistas de Drogas.—Barcelona

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

BURELL & C.A

CONSTRUCTORS NAVALS

Barcos de vela y vapor, remolcadores, llanxas de vapor y de salvament, gabarras, barcos cisternus, etc., etc.

ESPECIALITAT EN YACHTS

Reparacions, maquinaria y tota classe d'accessoris pera la marina

TALLER DE VELAM, LONAS INGLESAS Y DE FABRICACIÓ DE LA CASA

BARCELONA: ASTILLERS: Can Tunis—OFICINAS: Escudellers, #2, pral.

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA

Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Cervantes, 3. — Prop del Bolsi

Magnífics bustos del Doctor Robert, de 80 cms. d'alsada, a 25 pessetas. Reproduccions del mateix bust, 44 cms. d'alsada, 7'50 pessetas

¡CU-CUT!

SETMANARI DE GRESCA AB NINOTS

SURT ELS DIJOUS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona, un trimestre.	1'50 pessetas
A fora	2'00 —
Estranger.	2'50 francs
Número corrent, 10 céntims. Número enderreriit. 20 céntims.	

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Escudellers, 54. baixos

CARTELLS NOTABLES